



Juli / August 2018 – 32. årgang, udgave 283, side 77

Victorih Szirmai



Albummet åbner med en lyd der minder om tryllestaven i en animationsfilm og puf – der står den gode fe.

I virkeligheden har vi her at gøre med et diatonisk glissando, der holder vores opmærksomhed i et magisk øjeblik, før Fabricius' vante, glasagtige vibrafonklang kreerer et kosmos af selvforglemmende molharmonier.

Man kan sænke tempoet med meditationsmusik fra Buddha Bar og lignende, men dybdeafspændingen forløber sig smukkere og mere intelligent på Martin Fabricius Trios tredje album, *Under the Same Sky*, der ordinerer en generalpause af lyd og skaber maksimal ro.

Gennem ni numre flyder tilhøreren på en luftmadras fyldt med drømmende toner over minimalistiske lydbølger, omblæst af sød melankoli fra solbeskinnede skyer.

Mørkere undtagelser: "Before the Rain" med sin Twinpeaks-agtige atmosfære.

Sakrale højdepunkter: "Spirit Song", der udspiller sig som en bøn i en katedral uden at afbryde flodens behagelige driven afsted.

Kun på "Twilight" bliver det i et par sekunder højt, ja endog voldsomt, absorberet af en buestrøget bas, der tilfører det hele noget uvirkeligt.

Er den solrige stranddag kun illusorisk idyl?

Hvordan det end forholder sig, Fabricius gør Berendt og Huesmanns jazz leksikon til skamme når de skriver at vibrafonen kendetegnes ved en kold metalisk klang - intet kunne være mindre rigtigt.